

Arrest

nr. 32 496 van 8 oktober 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

Tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid,
thans de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 26 juni 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 28 mei 2009 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 juli 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 september 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die loco advocaat E. TRIAU verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 12 juli 2007 een eerste asielverzoek in. Deze aanvraag werd op 14 maart 2008 afgewezen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: de Commissaris-generaal) middels een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besliste bij arrest nummer 12 744 van 19 juni 2008 eveneens tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Op 28 juli 2008 diende verzoeker een tweede asielverzoek in. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid nam op 15 oktober 2008 de beslissing tot weigering tot in overwegingname van

deze asielaanvraag. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwierp het tegen deze beslissing ingestelde beroep bij arrest nummer 20 599 van 17 december 2008.

1.3. Verzoeker diende op 14 mei 2009 een derde asielaanvraag in.

1.4. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid nam op 28 mei 2009 de beslissing tot weigering tot in overwegingname van deze derde asielaanvraag (bijlage 13quater). Deze beslissing werd verzoeker dezelfde dag betekend.

Dit vormt thans de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

2.1. In fine van het verzoekschrift vraagt verzoeker om de verwerende partij te veroordelen tot de kosten van het geding.

2.2. De Raad wijst erop dat er voor zijn procedures vooralsnog geen rolrecht verschuldigd is en deze procedures dus kosteloos zijn. Bijgevolg kan geen gevolg worden gegeven aan de vraag van de verzoekende partij.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. Onder het kopje *“Eerste middel: Schending van de motiveringsplicht”* voert verzoeker de schending aan van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, met name de motiveringsplicht, alsook de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

3.2. Verzoeker betoogt als volgt:

“Het is een algemeen rechtsbeginsel dat iedere bestuurshandeling moet steunen op motieven in feiten en in rechte;

Ook artikel 62 van de Vreemdelingenwet vereist dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed;

Bovendien verplicht de Wet van 29 juli 1991 de overheid bij elke bestuurshandeling met individuele draagwijdte in de beslissing zelf de feitelijke en juridische grondslag aan te duiden waarop hij steunt;

Deze motivering moet afdoende zijn;

Het is duidelijk dat de beslissing in kwestie een beslissing is die onderworpen is aan de formele motiveringsplicht;

In onderhavig geval komt vast te staan dat de formele motivering uiterst gebrekkig is;

In de beslissing stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dat “betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in deze zin van de Conventie van Genève of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980.”;

Verder verwijst de Dienst Vreemdelingenzaken naar de eerste asielprocedure welke verzoekster volledig doorlopen heeft, en stelt het dat er geen nieuwe gegevens, welke niet aan het oordeel van de bevoegde instanties in het kader van de vorige procedures, werden gebracht;

De beslissing stelt ook dat door verzoekster er niet slaagt enig bewijs bij te brengen van de feiten welke zij als reden voor haar vlucht naar voor brengt;

Dit is echter een louter vermoeden, dat door verweerder ook niet hard kan gemaakt worden;

Met andere woorden worden de regels van de bewijsvoering gewoonweg omgekeerd;

Verweerder hecht voor de ene of andere reden geen geloof aan een bepaald relaas, zonder dat zij een aannemelijk element naar voor brengt om aan de feiten te twijfelen, doch als gevolg hiervan worden zeer verregaande beslissing met betrekking tot de persoon van verzoekster genomen.

De elementen welke door verzoekster naar voren werden gebracht waren echter duidelijk gestaafd, en brachten onmiskenbaar tot uiting welke gevaren er voor verzoekster zijn in haar thuisland. Door louter te verwijzen naar een vermoeden, zonder dit op enige wijze te staven, en zonder verdere verduidelijking waarom ongelooft wordt gehecht aan een feitenrelaas, wordt vanzelfsprekend de motiveringsplicht geschonden;”

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110 071; RvS 21 juni 2004, nr. 132 710). Verzoeker kan niet dienstig betogen dat de formele motivering van de bestreden beslissing uiterst gebrekkig is, hierbij verwijzend naar enkele uittreksels uit de bestreden beslissing. De bestreden beslissing verwijst naar artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en bevat meer uitgebreide feitelijke overwegingen dan wat verzoeker in zijn verzoekschrift citeert. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan in welke mate de formele motieven hem niet in staat gesteld hebben te achterhalen welke concrete redenen de beslissing schragen. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

3.5. De bestreden beslissing verwijst naar artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Het betrokken wetsartikel luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

3.6. De bevoegdheid van de gemachtigde van de minister beperkt zich in het kader van voormeld artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet tot de vaststelling of er bij de asielaanvraag al dan niet nieuwe gegevens werden aangebracht. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat de vreemdeling effectief nieuwe gegevens aanbrengt in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de minister zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal onderwerpen.

3.7. Blijkens het administratief dossier heeft verzoeker ter gelegenheid van zijn derde asielaanvraag van 14 mei 2009 bij zijn interview het volgende verklaard op de vraag welke nieuwe elementen hij bij zijn nieuwe aanvraag aanbrengt:

“Vandaag leg ik als nieuw element een overlijdensakte van mijn vader voor. Het is door de problemen van mijn vader dat ikzelf ook problemen kreeg in Irak. Nu is mijn vader omwille van dat problematiek vermoord. Als ik zou terugkeren naar Irak wacht mij hetzelfde lot als mijn vader namelijk vermoord worden.

Na de moord op mijn vader zijn mijn moeder en oom ook vertrokken uit ons huis. Ze werden bedreigd en het laatste keer dat ik contact had, zeiden ze me dat ze richting Syrië gingen vluchten. Sedertdien heb ik geen contact meer met hen.

Dus zoals u ziet kan ik niet meer terugkeren naar Irak. Ten eerste is mijn leven aldaar in gevaar en ten tweede ik heb niemand meer of geen plaats meer om naar terug te keren.”

3.8. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister op een gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat de aangebrachte overlijdensakte niet als een nieuw element kan beschouwd worden en finaal concludeert dat verzoeker *“geen nieuwe gegevens naar voor brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”*

3.9. Verzoeker slaagt er met zijn blote bewering dat de ingeroepen elementen *“duidelijk gestaafd”* werden en *“onmiskenbaar”* tot uiting brengen welke gevaren er voor verzoeker aanwezig zijn in zijn thuisland, niet in de motieven van de bestreden beslissing te doen wankelen. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat de beoordeling door de gemachtigde van de minister van de voorgelegde overlijdensakte - namelijk dat deze enkel aantoonde dat verzoekers vader overleden is, maar niet aantoonde dat verzoeker zal gedood worden bij een eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst - en het eisen van een begin van bewijs door de gemachtigde van de minister aangaande de moord op verzoekers vader, elke redelijkheid tart. Verzoeker kan niet dienstig voorhouden dat de bovenstaande beoordeling van de overlijdensakte van verzoekers vader door de gemachtigde van de minister slechts berust op een vermoeden. Een overlijdensakte stelt niets anders vast dan dat een persoon overleden is. Verzoeker toont alleszins minstens niet aan dat de door hem voorgelegde overlijdensakte de reden van overlijden vaststelt.

3.10. Verzoeker kan verder niet dienstig stellen dat verweerder geen geloof hecht aan zijn relaas. De gemachtigde van de minister beperkt zich er immers toe na te gaan of de voorgelegde elementen nieuw zijn in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet laat weliswaar de Dienst Vreemdelingenzaken niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek - een onderzoek ten gronde - te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen prima facie wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112 420). Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald asielerzoek in overweging te nemen indien er *“ernstige aanwijzingen”* bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een *“ernstige aanwijzing”* inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. Zoals reeds eerder gesteld werd, kan verzoeker niet dienstig voorhouden dat een overlijdensakte van zijn vader het bewijs vormt van de moord op zijn vader. Het komt aan verzoeker toe om de moord op zijn vader met een begin van bewijs aan te tonen en het is niet aan de Dienst Vreemdelingenzaken om aan te tonen dat verzoekers vader niet vermoord werd. De bewijslast met betrekking tot de *“nieuwe gegevens”* zoals bedoeld in artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, ligt immers bij de verzoekende partij (RvS 16 oktober 2006, nr. 163 610). Het is bijgevolg niet de taak van de Dienst Vreemdelingenzaken om te bewijzen dat de aangevoerde feiten onwaar zijn en om de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Verzoeker toont geen schending aan van de motiveringsplicht.

Het eerste middel is ongegrond.

3.11. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

3.12. Verzoeker betoogt als volgt:

“Verzoeker heeft in het feitenrelaas duidelijk aangetoond onder welke omstandigheden hij zijn vaderland heeft dienen te verlaten.

Het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen is echter van oordeel dat het verhaal van verzoeker behept is met tegenstrijdigheden.

De elementen welke door verzoeker naar voren werden gebracht waren echter duidelijk gestaafd, en brachten onmiskenbaar tot uiting welke gevaren er voor verzoeker aanwezig zijn in zijn thuisland.

Deze vrees is manifest en begrijpelijk.

Men dient enkel maar de actuele nieuwsberichten over de situatie in de streek van verzoeker na te lezen om te weten wat een kruisvat het daar is.

De strijd tussen de verschillende godsdiensten, de groeperingen en diens meer laat hoog op in een gebied waar er bovendien willekeur en rechteloosheid heerst.

De feiten die door verzoeker aan de hand van zijn vraag worden aangevoerd verbinden de Conventie van Genève in zoverre dat verzoeker voor zijn leven vreest;

Verzoeker kan verder geen enkele bescherming van de Irakese staat eisen gelet op het repressieve beleid ten aanzien van de Koerdische minderheden;

De opgeworpen en vermeende tegenstrijdigheden zijn geenszins van dien aard dat ze zouden toelaten om te besluiten dat het relaas van de situatie van verzoeker ongeloofwaardig zou zijn.

Gelet op deze bevindingen is een terugkeer van verzoeker naar Irak zeer gevaarlijk, waar er een aanzienlijk risico bestaat dat hij bij een terugkeer zal worden opgepakt en gevangen genomen. Eveneens is er een groot risico dat verzoeker, na een hechtenis zonder een (eerlijk) proces zal worden veroordeeld, mogelijk na foltering en mishandelingen.

Verzoeker verwijst naar de algemene publieke informatie over de veiligheidssituatie in Irak om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden zijn om te stellen dat verzoeker onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst omwille van het willekeurige geweld dat daar dagelijks plaatsvindt.

Nu is het zo dat iedere beslissing van een overheid in alle redelijkheid dient te worden.

De maatregel mag bijgevolg niet disproportioneel zijn ten opzichte van het nagestreefde doel.

In onderhavig geval is er duidelijk sprake van enige disproportionaliteit,

Een zeer rigide houding zal enkel met zich meebrengen dat indien verzoeker terug naar zijn geboorteland moet, hij met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid zal onderworpen worden aan mishandelingen, foltering, oneerlijk proces en diens meer.

Het redelijkheidbeginsel is duidelijk geschonden, zodat het middel gegrond is.”

3.13. Waar verzoeker betoogt dat de Commissaris-generaal geoordeeld heeft dat zijn verhaal behept is met tegenstrijdigheden, terwijl de elementen die hij naar voren bracht nochtans gestaafd waren en onmiskenbaar tot uiting brachten welke gevaren er voor hem in zijn thuisland aanwezig zijn, dient vastgesteld te worden dat door kritiek te uiten op een vroegere beslissing van de Commissaris-generaal, die niet het voorwerp uitmaakt van onderhavig beroep, verzoeker niet aantoonde dat de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel schendt.

3.14. Verzoekers bloot betoog aangaande de gevaren die hem te wachten staan bij terugkeer naar zijn land van herkomst toont niet aan dat het bestuur op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat geen nieuwe gegevens werden aangebracht in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht oktober tweeduizend en negen door:

mevr. M. EKKA, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA